

Sygn. akt VII AGa 941/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 grudnia 2018 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie VII Wydział Gospodarczy w składzie:

Przewodniczący: SSA Ewa Zalewska (spr.)

Sędziowie: SA Anna Rachocka

SA Dorota Wybraniec

Protokolant: stażysta Marta Kłoskowska

po rozpoznaniu w dniu 3 grudnia 2018 r. w Warszawie na rozprawie sprawy

z powództwa (...) sp. z o.o. w upadłości układowej w G.

przeciwko M. R. H.

o zapłatę

na skutek apelacji obu stron

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 16 listopada 2016 r., sygn. akt XX GC 1243/14

I. zmienia zaskarżony wyrok częściowo:

a) w punkcie pierwszym w ten tylko sposób, że oddala powództwo o zasądzenie odsetek od kwoty 4.521,20 zł (cztery tysiące pięćset dwadzieścia jeden złotych i dwadzieścia groszy) w wysokości odsetek ustawowych obowiązujących przed wejściem w życie Ustawy z dnia 9 października 2015 r. o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r., poz. 1830) od dnia 22 sierpnia 2014 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz w wysokości odsetek za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty;

b) w punkcie drugim w ten sposób, że zasądza od pozwanego M. R. H. na rzecz powódki (...) sp. z o.o. w upadłości układowej w G. kwotę 13.471 zł (trzynaście tysięcy czterysta siedemdziesiąt jeden złotych) z odsetkami ustawowymi obowiązującymi przed wejściem w życie Ustawy z dnia 9 października 2015 r. o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r., poz. 1830) od dnia 13 listopada 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty;

c) w punkcie trzecim w ten sposób, że zasądzoną w nim na rzecz powódki (...) sp. z o.o. w upadłości układowej w G. od pozwanego M. R. H. kwotę tytułem zwrotu kosztów procesu zmniejsza do kwoty 2.112,51 zł (dwa tysiące sto dwanaście złotych i pięćdziesiąt jeden groszy);

II. oddala apelację powódki w pozostałej części;

III. oddala apelację pozwanego w pozostałej części;

IV. znosi wzajemnie między stronami koszty postępowania apelacyjnego.

UZASADNIENIE

Powód (...) spółka z o.o. w G. (obecnie: (...) spółka z o.o. w G. w upadłości układowej), pozwem wniesionym do Sądu Rejonowego 15 stycznia 2014 r. data stempla pocztowego na kopercie k. 18), wniósł o zasądzenie od pozwanego M. C. H. kwoty 22.002,23 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 25 stycznia 2013 r. do dnia zapłaty, jak również odsetek od kwoty 62.002,23 zł za okres od 26 maja 2011 r. do 24 stycznia 2013 r., a także kwoty 4.393 zł tytułem kosztów procesu wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kwoty 128,20 zł tytułem kosztów w sprawie egzekucyjnej Km 2061/11 wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Jednocześnie powód wniósł o zasądzenie na swoją rzecz od pozwanego zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Uzasadniając swoje żądanie powód wskazał, że nakazem zapłaty 7 lipca 2011 roku Sąd Rejonowy w (...) nakazał spółce (...) sp. z o.o. w W. zapłacić na rzecz powoda kwotę 62 002 zł i 23 gr wraz z należnymi odsetkami oraz kosztami procesu. Egzekucja przeciwko spółce okazała się bezskuteczna, zaś postanowieniem komornika z 29 maja 2013 roku umorzono postępowanie egzekucyjne. Pozwany jest członkiem zarządu spółki (...) sp. z o.o. w W., zatem zgodnie z art. 299 § 1 k.s.h. ponosi odpowiedzialność za brak możliwości zaspokojenia się z majątku spółki.

Na zarządzenie Sądu z dnia 2 kwietnia 2014 r. (k. 27), pismem procesowym z 16 kwietnia 2014 r. (k. 31) powód sprecyzował żądanie pozwu wskazując, że dochodzone pozwem skapitalizowane odsetki od kwoty 62.002,23 zł wynoszą łącznie kwotę 13.471 zł, którą to kwotę dolicza do wartości przedmiotu sporu i uiszcza stosowną dodatkową opłatę od pozwu w kwocie 674 zł.

Odpis pozwu wraz z odpisem pisma powoda z dnia 16 kwietnia 2014 r. zawierającym rozszerzenie pozwu o skapitalizowane odsetki od kwoty 62.002,23 zł w kwocie 13.471 zł, został uznany za doręczony pozwanemu skutecznie w trybie art. 139 § 1 k.p.c. z dniem 21 sierpnia 2014 r. (awizowana przesyłka k. 40).

Pozwany w odpowiedzi na pozew (k.41) wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie na swoją rzecz kosztów postępowania. Uzasadniając swoje stanowisko pozwany wskazał, iż w dacie powstania, wymagalności oraz dacie wydania nakazu zapłaty nie był członkiem zarządu i wyłącza to jego odpowiedzialność. Na tę okoliczność powołał dowód z dokumentu w postaci umowy spółki, który to dokument zobowiązał się złożyć w terminie 14 dni oraz dowód z przesłuchania pozwanego. Nadto zakwestionował prawidłowość dokonanego przez powoda naliczenia skapitalizowanych odsetek, wskazując, że naliczenie odsetek ustawowych od kwoty roszczenia głównego wraz ze skapitalizowanymi odsetkami jest możliwa dopiero od dnia, w którym powód skutecznie zgłosił roszczenie w tym zakresie. Zastrzegł możliwość zgłoszenia nowych wniosków dowodowych, gdyby strony nie doszły do porozumienia.

W toku postępowania tj. postanowieniem z dnia 4 września 2014 r. została ogłoszona upadłość powoda z możliwością zawarcia układu. Sprawowanie zarządu całym majątkiem upadłego powierzono upadłemu. Na nadzorcę sądowego został wyznaczony J. Ł. (okoliczność bezsporna, wydruk z Monitora Sądowego i Gospodarczego k. 58). Nadzorca sądowy został poinformowany o toczącym się postępowaniu i terminie rozprawy wyznaczonej przed Sądem Rejonowym na 30.10.2014 r. i pismem z dnia 14.10.2014 r. (k. 60) wyraził zgodę na jej prowadzenie przy jego nieobecności.

Pismem wniesionym w dniu 17 października 2014 r. (k. 62, data stempla pocztowego k. 65) powód kolejny raz rozszerzył powództwo o kwotę 40.000 zł, domagając się zasądzenia powyższej kwoty wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 25 stycznia 2013 r. do dnia zapłaty. Uzasadniając to rozszerzenie żądania pozwu pełnomocnik wskazał, że w pozwie błędnie podał, iż pozwany zapłacił na poczet swojego zadłużenia kwotę 40.000 zł w dniu 24.01.2013 r., gdyż w rzeczywistości była to wpłata pozwanego na poczet zupełnie innego zobowiązania wobec powoda tj. zobowiązania osoby trzeciej tj. (...) S.A., co wynika z tytułu wpłaty wskazanego przez pozwanego w przelewie, na dowód czego pełnomocnik powoda dołączył wyciąg z rachunku bankowego powoda zawierający ww. wpłatę w kwocie 40.000 zł

(k. 63). W związku z powyższym powód rozszerzył powództwo o ww. kwotę wraz ustawowymi odsetkami od dnia 25 stycznia 2013 r. do dnia zapłaty, dokonując dodatkowej opłaty od pozwu w kwocie 2.000 zł.

Z uwagi na ostatnie rozszerzenie żądania pozwu na łączną kwotę 75.473,23 zł Sąd Rejonowy postanowieniem z dnia 4 listopada 2014 r., na podstawie art. 200 § 1 k.p.c. w zw. z art. 17 pkt 4 k.p.c. przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Warszawie. (k. 71) jako właściwemu rzeczowo.

Pismem procesowym z 13 stycznia 2016 r. (k.106) powód – po ostatecznym sprecyzowaniu pozwu - cofnął pozew w zakresie kwoty 14.887,85 zł, zrzekając się w tym zakresie roszczenia i podtrzymując żądanie pozwu co do kwoty 65.106,58 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi: od kwoty 60.585,38 zł od dnia 13 listopada 2015 r. do dnia zapłaty oraz od kwoty 4.521,20 zł od dnia wniesienia pozwu (tj. 15 stycznia 2014 r.) do dnia zapłaty. W uzasadnieniu powód wskazał, że spółka (...) sp. z o. o. w dniu 12 listopada 2015 r. dokonała na rzecz powoda wpłaty kwoty 39.00 zł tytułem zapłaty za zobowiązanie wynikające z faktury objętej nakazem zapłaty z dnia 07.07.2011 r., sygn. akt VI GNc 2978/11 i powód zaliczył dokonaną wpłatę w pierwszej kolejności na zaległe odsetki od należności głównej tj. na odsetki od kwoty należności głównej wynoszącej 75.473,23 zł od dnia 25 stycznia 2013 r. do dnia 12.11.2015 r., które wyniosły 24.112,15 zł, a pozostała część ww. wpłaty pomniejszyła zobowiązanie należności głównej.

Postanowieniem z 14 marca 2016 r. (k. 106) Sąd Okręgowy w Warszawie umorzył niniejsze postępowanie co do kwoty 14.887,85 zł z uwagi na ww. cofnięcie pozwu w tym zakresie.

Wyrokiem z dnia 16 listopada 2016 r. (k.126) Sąd Okręgowy w Warszawie w punkcie pierwszym sentencji zasądził na rzecz powoda od pozwanego kwotę 27.523,43 zł z następującymi odsetkami:

- od kwoty 23.002,23 zł z ustawowymi odsetkami w wysokości obowiązującej przed wejściem w życie ustawy z dnia 9 października 2015 r. o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015r., poz. 1830) od dnia 13 listopada 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty;

- od kwoty 4.521,20 zł z ustawowymi odsetkami w wysokości obowiązującej przed wejściem w życie ustawy z dnia 9 października 2015 r. o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015r., poz. 1830) od dnia 22 sierpnia 2014 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty;

w punkcie drugim sentencji oddalił powództwo w pozostałym zakresie; zaś w punkcie trzecim sentencji zasądził na rzecz powoda od pozwanego kwotę 2.339,02 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Powyższe rozstrzygnięcie Sąd Okręgowy oparł na następujących ustaleniach faktycznych:

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym Sąd Rejonowy w (...) nakazał pozwanemu (...) sp. z o.o. w W., aby zapłacił na rzecz powoda (...) spółka z o.o. w G. kwotę 62.002 zł i 23 gr wraz ustawowymi odsetkami oraz kosztami postępowania w kwocie 4.393 zł.

Postanowieniem z 29 maja 2013 roku Komornik sądowy przy Sądzie Rejonowym dla (...) umorzył postępowanie egzekucyjne, przedmiotem którego było świadczenie pieniężne w kwocie 62.002 zł i 23 gr, wobec stwierdzenia bezskuteczności egzekucji. Obciążył dłużnika kwotą 128 zł 20 gr tytułem kosztów egzekucji.

Spółka (...) sp. z o.o. w W. posiadała 12 grudnia 2012 roku jednoosobowy zarząd w osobie M. C. H..

Sąd Okręgowy wyjaśnił, że dokonane w sprawie ustalenia dokonane zostały na podstawie zebranych w sprawie dokumentów, które nie był przez strony kwestionowane, jednocześnie Sąd wskazał, że pominął dowód z zeznań stron, zawnioskowany przez pozwanego, powołany na okoliczność, że pozwany nie pełnił funkcji członka zarządu w dacie wymagalności i wydania nakazu zapłaty oraz powstania wierzytelności, co Sąd uznał za nieistotne dla rozstrzygnięcia

sprawy, a ponadto pozwany wzywany do osobistego stawiennictwa, nie stawiał się na rozprawie poprzedzającej wydanie wyroku.

W świetle powyższych ustaleń faktycznych, w ocenie Sądu pierwszej instancji, powództwo zasługiwało na uwzględnienie w części.

Sąd Okręgowy wskazał, że odpowiedzialność cywilnoprawna członków zarządu na podstawie art. 299 k.s.h. jest wyjątkiem od zasady, iż spółka ponosi wyłączną odpowiedzialność za zaciągnięte przez siebie zobowiązania. W związku z tym na stronach procesu - zgodnie z art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c. - ciąży obowiązek udowodnienia twierdzeń, na które się powołują w zakresie art. 299 k.s.h. W tym sensie powód musi udowodnić, iż egzekucja przeciwko spółce okazała się bezskuteczna (art. 299 § 1 k.s.h.), zaś członkowie zarządu mogą uwolnić od odpowiedzialności, jeżeli wykażą, że we właściwym czasie zgłoszono wniosek o ogłoszenie upadłości lub wszczęto postępowanie układowe, albo że niezgłoszenie wniosku o ogłoszenie upadłości oraz niewszczęcie postępowania układowego nastąpiło z jego winy, albo że pomimo niezgłoszenia wniosku o ogłoszenie upadłości oraz niewszczęcia postępowania układowego wierzyciel nie poniósł szkody (art. 299 § 2 k.s.h.).

Zdaniem Sądu Okręgowego powód wykazał, że uzyskał przeciwko spółce tytuł egzekucyjny oraz że egzekucja okazała się bezskuteczna, wobec czego podlegała umorzeniu.

Sąd Okręgowy podniósł, że pozwany nie kwestionował zaś faktu, iż pełni funkcję członka zarządu (...) sp. z o.o. w W.. Wskazał jedynie, że funkcji tej nie pełnił w dacie powstania wierzytelności, jej wymagalności oraz wydania nakazu zapłaty.

W ocenie Sądu Okręgowego wskazane przez pozwanego okoliczności nie pozwalają jednak na uwolnienie mu się od odpowiedzialności, o której mowa w art. 299 § 1 k.s.h.. Na każdym bowiem członku zarządu, który stwierdzi występowanie przesłanek do wystąpienia z wnioskiem o ogłoszenie upadłości spółki spoczywa obowiązek wystąpienia z takim wnioskiem. Niezależnie czy jest to osoba powołana w skład zarządu przed powstaniem spornych wierzytelności, czy też jest to osoba która została powołana w skład zarządu i zastała spółkę z niuregulowanymi zobowiązaniami. Członek zarządu odpowiada bowiem za zobowiązania spółki jeżeli istniały one w czasie sprawowania przez niego funkcji członka zarządu (por. wyrok SN z dnia 25 lutego 2010 r. V CSK 248/09, OSNC 2010, nr 10, poz. 141). Zatem dla odpowiedzialności pozwanego w niniejszej sprawie nie ma znaczenia fakt, że objęte nakazem zapłaty zobowiązania spółki (...) sp. z o.o. w W. powstały przed objęciem przez niego funkcji członka zarządu w tej spółce.

Na rozprawie poprzedzającej wydanie wyroku pozwany, reprezentowany przez pełnomocnika, podniósł iż po tak długim okresie od daty umorzenia postępowania egzekucyjnego istnieć może możliwość zaspokojenia się bezpośrednio z majątku spółki, gdyż w tym czasie mogła zmienić się sytuacja majątkowa spółki. Świadczy o tym fakt, że spółka dokonała w toku procesu wpłaty kwoty 39.000 zł. Fakt dokonania wpłaty nie był sporny i powód wskazał, w jaki sposób wpłynęła ona na dochodzone w niniejszym postępowaniu roszczenie. Jednak w ocenie Sądu Okręgowego okoliczność istnienia w spółce majątku, z którego mógłby zaspokoić się powód, nie została wykazana. Sąd I instancji stwierdził, że na tę okoliczność pozwany, reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, nie zgłosił żadnych wniosków dowodowych. Obowiązek wykazania, że istnieje majątek, z którego powód mógłby zaspokoić swoje wierzytelności wobec spółki, spoczywał na pozwanym. Dlatego też żądanie powoda, co do zasady, uznać należało w ocenie Sądu Okręgowego za zasługujące na uwzględnienie, ale jedynie w części.

Sąd Okręgowy wskazał, że powód ostatecznie pismem 13 stycznia 2016 roku podtrzymał żądanie pozwu co do kwoty 65.106 zł 58 gr z ustawowymi licznymi od tej kwoty od 13 listopada 2015 roku do dnia zapłaty oraz od kwoty 4521 zł 20 gr od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Wskazał bowiem, że spółka w (...) sp. z o.o. w W. dokonała wpłaty kwoty w wysokości 39.000 zł na poczet zobowiązań objętych nakazem zapłaty wydanym w sprawie VI GNc 2978/11. Powód wskazał, że w pierwszej kolejności wpłata zarachowana została na poczet należności odsetkowych (w kwocie 24 112 zł 15 gr), pozostała zaś część wpłaty pomniejszyła kwotę należności głównej.

Odnosząc się do powyższego Sąd Okręgowy stwierdził, że przede wszystkim należy podkreślić, iż odpowiedzialność pozwanego członka zarządu nie obejmuje należności odsetkowych, obciążających spółkę w której pełnił funkcję. Odpowiedzialność członka zarządu jest odpowiedzialnością samodzielną, kierowanie wobec niego roszczenie ma zaś charakter bezterminowy. Członek zarządu winien być zatem wezwany do zapłaty kwoty stanowiącej równowartość kwot nie wyegzekwowanych od spółki (art. 455 k.c.), obciążające członka zarządu zobowiązanie może obejmować ewentualnie skapitalizowane odsetki (por. wyrok SA w Białymstoku, I ACa 852/13). Pozwany w niniejszej sprawie faktycznie wezwany został do zapłaty dopiero w dacie doręczenia mu odpisu pozwu – 21 sierpnia 2014 roku (karta 40). Powód nie domagał się bowiem od pozwanego przed procesem zapłaty kwoty należności głównej oraz skapitalizowanych odsetek.

Powód zatem nie mógł skutecznie zarachować na poczet dochodzonych od pozwanego odsetek wpłat dokonanych przez spółkę z uwagi na to, iż nie wezwał pozwanego do zapłaty, wobec czego pozwany nie znajdował się w opóźnieniu ze spełnieniem świadczenia. Powód błędnie domagał się zasądzenia odsetek od pozwanego tak jak od spółki (...) sp. z o.o. w W.. Powód, w zakresie kwoty głównej, miał prawo domagać się skutecznie od pozwanego odsetek dopiero od dnia doręczenia mu odpisu pozwu. W istocie zatem powód w niniejszym postępowaniu nie skapitalizował prawidłowo odsetek. W konsekwencji zdaniem Sądu Okręgowego należało całą wpłatę w kwocie 39.000 zł odliczyć od należności głównej dochodzonej od powoda (62.002,23 zł) i pozostała do zapłaty kwota z tego tytułu wyniosła 23 002 zł 23 gr. Kwotę tę powiększono o kwotę 4.521 zł i 20 gr obejmującą koszty procesu i koszty postępowania egzekucyjnego. Ostatecznie zasądzono na rzecz powoda kwota wyniosła 27 523 zł 43 gr.

O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 § 1 i § 2 k.c..

O odsetkach należnych za okres do 31 grudnia 2016 roku orzeczono na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. w brzmieniu sprzed wejścia w życie Ustawy z dnia 9 października 2015 r. o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015r., poz. 1830), zgodnie z art. 56 powołanej ustawy. Przy czym żądanie odsetkowe powoda w zakresie kwoty głównej uwzględnione zostało zgodnie z wnioskiem zawartym w piśmie z 13 stycznia 2016 roku – odsetki zasądzono od 13 listopada 2015 roku, zaś w zakresie kwoty 4.521 zł 20 gr odsetki zasądzono od daty doręczenia pozwanemu odpisu pozwu.

W pozostałym zakresie tj., odsetek oraz części należności głównej, na poczet której została dokonana wpłata przez spółkę (...) sp. z o.o. w W., powództwo zostało oddalone.

W tym stanie rzeczy na podstawie powołanych wyżej przepisów, orzeczono jak wyroku.

Koszty procesu rozdzielone zostały stosunkowo, na podstawie art. 100 k.p.c. Sąd Okręgowy wyjaśnił, że powód dochodził w toku postępowania łącznie kwoty 79.994 zł 43 gr. Na kwotę tę złożyły się kwota należności głównej – 62.002,23 zł, skapitalizowane odsetki w kwocie 13.471 zł, kwota z tytułu kosztów procesu – 4.393 zł oraz koszty egzekucyjne – 128 zł 20. Powoda uznać należało zatem za wygrywającego proces w części obejmującej kwotę 42.411 zł i 28 gr. Na kwotę tę składa się kwota zasądzona w wyroku – 27.523 zł 43 gr oraz część roszczenia, w zakresie której powództwo zostało umorzone. Na koszty powoda poniesione w toku procesu złożyły się opłaty sądowe – 4.001 zł, koszt zastępstwa procesowego oraz opłaty skarbowej – 3.617 zł. Na koszty poniesione przez pozwanego złożyły się koszt zastępstwa procesowego oraz opłaty skarbowej – 3.617 zł.

Mając na względzie to, w jakiej części każda ze stron utrzymała się ze swoim żądaniem kwota należna powodowi do zwrotu od pozwanego wyniosła w ocenie Sądu Okręgowego 4.038 zł 36 gr, zaś kwota należna pozwanemu od powoda wyniosła 1.699,34 zł. Po zróżnicowaniu, na rzecz powoda, zasądzono kwotę 2.339 zł 2 gr.

Apelację od powyższego wyroku wywiodły obie strony.

Powód zaskarżył ww. wyrok w części, tj. w zakresie punktu drugiego, tj. w zakresie, w jakim Sąd pierwszej instancji oddalił powództwo co do kwoty 37.583,15 zł z odsetkami ustawowymi. Skarżący przedmiotowemu orzeczeniu zarzucił naruszenie prawa materialnego, a w szczególności:

1. art. 299 k.s.h. poprzez błędną jego wykładnię i przyjęcie, że pozwany nie jest odpowiedzialny za uiszczenie skapitalizowanych odsetek z tytułu opóźnienia w zapłacie należności wynikających z prawomocnego nakazu zapłaty wydanego przez Sąd Rejonowy w (...) (VI GNc 2978/11) w dniu 7 lipca 2011 r. przeciwko spółce (...) sp. z o.o. w W., w której pozwany był członkiem zarządu, podczas gdy odsetki za opóźnienie w spełnieniu świadczenia zasądzonego od spółki z o.o. są jej zobowiązaniem, a co za tym idzie brak jest podstaw do wyłączenia ich spod zakresu odpowiedzialności członka zarządu i mogą być dochodzone od niego w postępowaniu o zapłatę w trybie przewidzianym art. 299 k.s.h.;

a w konsekwencji:

2. art. 451 § 1 k.c. poprzez jego niezastosowanie i błędne uznanie, że powód nie mógł skutecznie zarachować na poczet dochodzonych od pozwanego odsetek, wpłat dokonanych przez spółkę w toku niniejszego procesu;

3. art. 481 § 1 k.c. poprzez jego wadliwą wykładnię i błędne przyjęcie, że wierzyciel (powód) nie jest uprawniony, aby żądać odsetek za czas opóźnienia dłużnika (pozwanego) z tytułu wierzytelności wynikającej z nakazu zapłaty z dnia 7 lipca 2011 r. (sygn. VI GNc 2978/11) wydanego przez Sąd Rejonowy w (...).

Wskazując na powyższe zarzuty, powód wniósł o zmianę wyroku w zaskarżonej części poprzez zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 37.583,15 zł z odsetkami ustawowymi w wysokości obowiązującej przed dniem wejścia w życie ustawy z dnia 9 października 2015 r. o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy - kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r., poz. 1830) od dnia 13 listopada 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty, a także zmianę rozstrzygnięcia w przedmiocie kosztów procesu poprzez orzeczenie w tym przedmiocie zgodnie z zasadą wyrażoną w art. 98 k.p.c. Jednocześnie powód wniósł o zasądzenie od pozwanego na swoją rzecz zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Pozwany zaskarżył ww. wyrok w części, tj. co do rozstrzygnięcia zawartego w punkcie pierwszym oraz co do orzeczenia o kosztach postępowania zawartego w punkcie trzecim. Pozwany przedmiotowemu orzeczeniu zarzucił:

1. naruszenie art. 233 § 1 k.p.c., polegające na przekroczeniu granic swobodnej oceny dowodów i braku wszechstronnego rozważenia zebranego materiału, to jest nie wyciągnięciu prawidłowych wniosków z bezspornego (udowodnionego) faktu dokonania przez spółkę (...) sp. z o.o. w W. w dniu 12 listopada 2015 r. wpłaty na rzecz powoda kwoty 39.000 zł, pomimo wcześniej stwierdzonej przez organ egzekucyjny bezskuteczności egzekucji przeciwko spółce, co podważa wiarygodność złożonego przez powoda postanowienia komornika z dnia 29 maja 2013 r. o bezskuteczności egzekucji przeciwko spółce, za pomocą którego powód zamierzał wykazać jedną z przesłanek umożliwiających dochodzenie roszczenia od pozwanego jako członka zarządu, które to uchybienie miało wpływ na treść rozstrzygnięcia, gdyż prawidłowa ocena dowodów powinna prowadzić do wniosku, że brak jest dowodu bezskuteczności egzekucji przeciwko spółce na chwilę zamknięcia rozprawy, a tym samym powództwo jest w całości niezasadne;

2. naruszenie art. 299 k.s.h. poprzez jego nieprawidłową wykładnię, polegającą na przyjęciu, że odpowiedzialność członka zarządu na gruncie tego przepisu obejmuje również odsetki za opóźnienie w zapłacie przez spółkę kosztów procesu zasądzonych tytułem wykonawczym oraz odsetki za opóźnienie w zapłacie kosztów postępowania egzekucyjnego.

Wskazując na powyższe, pozwany wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w całości.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Obie apelacje jedynie częściowo zasługiwały na uwzględnienie.

Trafny był zarzut pozwanego naruszenia art. 299 k.s.h. poprzez jego nieprawidłową wykładnię, polegającą na przyjęciu, że odpowiedzialność członka zarządu na gruncie tego przepisu obejmuje również odsetki za opóźnienie w zapłacie przez spółkę kosztów procesu zasądzonych tytułem wykonawczym oraz odsetki za opóźnienie w zapłacie kosztów postępowania egzekucyjnego.

Powyższe znajduje potwierdzenie w utrwalonym orzecznictwie Sądu Najwyższego tj. w uchwale z dnia 31 stycznia 1996 r., sygn. akt III CZP 1/96 i z dnia 20 maja 2011 r., sygn. akt III CZP 16/11, zgodnie z którą przepis art. 481 § 1 k.c. nie ma zastosowania do świadczeń pieniężnych zasądzonych prawomocnym orzeczeniem o kosztach procesu. W uchwale tej Sąd Najwyższy odniósł się do istotnego praktycznego zagadnienia, sprowadzającego się do pytania, czy w razie opóźnienia dłużnika z zapłatą należności z tytułu kosztów procesu cywilnego zasądzonych w prawomocnym orzeczeniu, można dochodzić w odrębnym procesie cywilnym odsetek ustawowych od tych kosztów. W stanie faktycznym sprawy, której dotyczy uchwała, powód domagał się zapłaty przez pozwaną określonej kwoty pieniężnej, stanowiącej skapitalizowane odsetki od kosztów procesu zasądzonych w innej sprawie, a niezapłaconych przez pozwaną mimo skutecznego wezwania do zapłaty. W tym kontekście istotne było to, że zgodnie z art. 481 § 1 k.c., jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Sąd Najwyższy w ww. uchwale z 1996 r. wyraził jednak pogląd, zgodnie z którym powyższy przepis nie może mieć zastosowania do zasądzonych przez sąd kosztów procesu. Sąd Najwyższy również w uchwale z 2011 r. podtrzymał interpretację, zgodnie z którą orzeczenie dotyczące kosztów procesu ma charakter kompleksowego, ostatecznego i definitywnego rozstrzygnięcia o zwrocie tych kosztów. Sąd Najwyższy stoi także konsekwentnie na stanowisku, że po zakończeniu procesu nie można już dochodzić w odrębnym postępowaniu jakichkolwiek należności z tytułu kosztów procesu, a koszty procesu mogą powstać wyłącznie w związku z prowadzonym postępowaniem sądowym, a sąd orzekający o kosztach ostatecznie rozstrzyga o ich konkretnej wysokości. Innymi słowy, zasądzone koszty procesu zawsze stanowią określoną kwotę nominalną, która nie podlega zwiększeniu o odsetki ustawowe za opóźnienie. Tym samym, odsetek od kosztów procesu nie można także dochodzić w odrębnym postępowaniu.

Sąd Apelacyjny rozpoznający niniejszą sprawę ten pogląd podziela.

Z tego też względu w ocenie Sądu Apelacyjnego, skoro powód nie mógłby domagać się od spółki (...) sp. o. o. jako swego dłużnika odsetek od kosztów procesu zasądzonych w kwocie 4.393 zł i od kosztów w sprawie egzekucyjnej wynoszących 128,20 zł (łącznie koszty te wynosiły 4.521,20 zł), to nie może od ich równowartości dochodzonej od pozwanego jako odszkodowania na podstawie art. 299 k.s.h. domagać się także odsetek za opóźnienie w zapłacie na podstawie art. 481 k.c. Nie bez powodu w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 7 grudnia 2006 r. II CZP 118/06 wskazano, że odpowiedzialność członków zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością na podstawie art. 299 k.s.h. obejmuje zasądzone w tytule wykonawczym, wydanym przeciwko spółce, koszty procesu, koszty postępowania egzekucyjnego umorzonego z powodu bezskuteczności egzekucji i odsetki ustawowe od należności głównej. W uchwale tej nie wskazano, że odszkodowanie to obejmuje także odsetki ustawowe od kosztów procesu i kosztów postępowania egzekucyjnego.

Powyższe skutkowało częściową zmianą zaskarżonego wyroku w jego punkcie pierwszym w ten sposób, że zostały oddalone odsetki ustawowe od kwoty 5.521,20 zł, na którą składa się kwota kosztów procesu uwzględnionych w nakazie zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 7 lipca 2011 r. (k. 9) wysokości 4.393 zł, wydanym w stosunku do spółki (...) sp. z o. oraz kwota kosztów bezskutecznego postępowania egzekucyjnego, jakie miało miejsce w stosunku do tej spółki w

wysokości 128,20 zł, a ustalonych postanowieniem Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Warszawy-Śródmieścia z dnia 29 maja 2013 r. (k.7).

Trafny był częściowo także zarzut nie wyciągnięcia prawidłowych wniosków z bezspornego (udowodnionego) faktu dokonania przez spółkę (...) sp. z o.o. w W. w dniu 12 listopada 2015 r. wpłaty na rzecz powoda kwoty 39.000 zł. Rację ma skarżący, że pomimo wcześniej stwierdzonej postanowieniem z dnia 29 maja 2013 r. przez organ egzekucyjny bezskuteczności egzekucji przeciwko spółce, dowód z dokumentu w postaci wydruku potwierdzenia wykonanej operacji załączony do pisma powoda z dnia 5 stycznia 2016 r. (k. 108) świadczący o fakcie wpłyńcia od (...) sp. z o. o. w dniu 12 listopada 2015 r. na konto strony powodowej kwoty 39.000 zł tytułem zapłaty za zobowiązanie wynikające z faktury VAT nr (...) objętej nakazem zapłaty z dnia 7 lipca 2011 r., wydanym w sprawie o sygn. akt VI GNc 2978/11 przez Sąd Rejonowy w (...), podważał aktualność złożonego przez powoda postanowienia komornika z dnia 29 maja 2013 r. o całkowitej bezskuteczności egzekucji przeciwko spółce na dzień zamknięcia rozprawy przed Sądem Okręgowym (art. 316 k.p.c.). Bezsporny fakt dokonania przez ww. dłużną spółkę wpłaty ww. kwoty, dowodzi bowiem tego, że spółka taką kwotą w dniu 12 listopada 2015 r. dysponowała, a tym samym można uznać, że egzekucja w ww. zakresie, gdyby była wówczas prowadzona byłaby możliwa. Mamy zatem w tym zakresie do czynienia z sytuacją, o jakiej mowa w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 30 maja 2008 r., sygn. akt III CSK 12/08, w którym Sąd ten stanął na stanowisku, że jeżeli po stwierdzeniu bezskuteczności egzekucji okaże się, że wierzyciel może jednak uzyskać zaspokojenie od spółki z o. o. będącej dłużnikiem, brak jest podstaw do przyjęcia, że zachowuje on prawo do żądania zaspokojenia od członków jej zarządu na podstawie art. 299 k.s.h., z tym zastrzeżeniem, że w przedmiotowej sprawie okazało się że możliwość zaspokojenia z majątku spółki z o. o. była możliwa jedynie co do kwoty 39.000 zł i właśnie w tym zakresie doszło niewłaściwego zastosowania art. 299 § 1 k.s.h.

Nie można natomiast zgodzić się z pozwanym, że powyższe dowodzi tego, że także w pozostałym zakresie egzekucja wobec spółki z o. o. mogłaby być skuteczna. Ciężar wykazania tej okoliczności, wbrew argumentom pozwanego, w toku procesu spoczywał na pozwanym i ten temu obowiązkowi w szerszym zakresie, wykraczającym poza kwotę 39.000 zł nie sprostał. Co istotne sam pozwany nie tylko nie wykazał, ale nawet nie twierdził, że na dzień zamknięcia rozprawy przed Sądem Okręgowym jak i przed Sądem Apelacyjnym, spółka z o. o. dysponowała majątkiem pozwalającym na skuteczną wobec niej egzekucję w pozostałym zakresie. Pozwany jedynie twierdził, że „dokonanie przez spółkę wpłaty tak znacznej kwoty może świadczyć albo o tym, że egzekucja prowadzona przeciwko spółce przed dniem 29 maja 2013 r. wcale nie była obiektywnie bezskuteczna, gdyż spółka już wówczas posiadała aktywa, które po spieniężeniu pozwoliłyby jej na dokonanie zapłaty powodowi, bądź spółka posiada potencjał generowania przychodów, dzięki któremu możliwe stało się częściowe zaspokojenie powoda”. Trzeba podkreślić, że poza powyższymi przypuszczeniami pozwany nie złożył żadnych dowodów ani żadnych wniosków dowodowych na potwierdzenie prawdziwości powyższych twierdzeń. Tym samym nie było podstaw do przyjęcia, że pozwany, jak to wywodził „obalił” dowód przedstawiony przez stronę powodową w postaci postanowienia komornika z dnia 29 maja 2013 r., a tym samym powód nie udowodnił stanu bezskuteczności egzekucji wobec spółki.

Rację ma pozwany, że w przypadku powództwa z art. 299 k.s.h., to na powodzie spoczywa obowiązek udowodnienia, że egzekucja przeciwko spółce okazała się bezskuteczna (art. 6 k.c.). Jednakże ustalenie tej okoliczności może nastąpić na podstawie każdego dowodu, z którego wynika, że spółka z ograniczoną odpowiedzialnością nie ma majątku pozwalającego na zaspokojenie wierzyciela pozywającego członków zarządu. Utrwalony jest także w orzecznictwie pogląd, że wystarczającym dowodem jest postanowienie komornika o umorzeniu postępowania

egzekucyjnego z tego względu, że jest oczywiste, iż z egzekucji nie uzyska się sumy wyższej od kosztów egzekucji (art. 824 § 1 pkt 3 k.p.c.), co określa się jako bezskuteczność egzekucji. Wystarczające przy tym jest, że egzekucją objęta została jedynie część wierzytelności przysługującej wierzycielowi, zrozumiałe jest bowiem, że skoro egzekucja części wierzytelności okazała się bezskuteczna, to tym bardziej nie mogła być skuteczna jej całość. Przewidziana w art. 299 § 1 k.s.h. przesłanka odpowiedzialności członka zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością za zobowiązania spółki w postaci bezskuteczności egzekucji przeciwko spółce oznacza bezskuteczność egzekucji z całego majątku spółki. Taki pogląd wyraził Sąd Najwyższy w wyrokach z dnia 19 stycznia 2000 r., II CKN 628/98 (niepubl.) i z dnia 26 czerwca 2003 r., V CKN 416/01. Jest zatem oczywiste, że jeżeli spółka posiada majątek, z którego może być zaspokojone roszczenie wierzyciela, nie zachodzi potrzeba subsydiarnego zaspokojenia się wierzyciela z majątku członka zarządu spółki. W takim wypadku art. 299 k.s.h. nie przyznaje wierzycielowi legitymacji do wytoczenia powództwa przeciwko członkowi zarządu spółki. Postanowienie o umorzeniu postępowania egzekucyjnego z powodu bezskuteczności egzekucji, jeżeli nie wynika z niego nic innego, jest wystarczającym dowodem dla stwierdzenia, że bezskuteczna okazała się egzekucja z całego majątku dłużnika. Jeżeli jednak pozwany twierdzi, że egzekucja w postępowaniu, które zostało umorzone, nie została skierowana do składników majątku spółki, z których możliwe jest zaspokojenie wierzyciela, nie jest pozbawiony możliwości wykazania tego, jednakże ciężar dowodu spoczywa w tym wypadku na nim (art. 6 k.c.). Wykazanie, że w majątku spółki - pomimo umorzenia w stosunku do niej postępowania egzekucyjnego z powodu bezskuteczności egzekucji - znajdują się przedmioty majątkowe, z których możliwe jest zaspokojenie wierzyciela, powoduje, że nie można mówić o bezskuteczności egzekucji przeciwko spółce w rozumieniu art. 299 § 1 k.s.h.

Z ustaleń dokonanych przez Sąd Okręgowy, które Sąd Apelacyjny uznaje za własne i uzupełniających ustaleń Sądu Apelacyjnego nie wynika, że spółka (...) sp. o. o. posiadała na dzień zamknięcia rozprawy majątek pozwalający na możliwości całkowitego (przewyższającego kwotę 39.000 zł) zaspokojenia z niego wierzytelności strony powodowej dochodzonej niniejszym pozwem. W konsekwencji, w okolicznościach faktycznych sprawy stanowiących podstawę wydania zaskarżonego wyroku, brak jest podstawy do stwierdzenia, że powód nie wykazał, iż egzekucja przeciwko spółce okazała się bezskuteczna w rozumieniu art. 299 § 1 k.p.c. w pozostałym zakresie (por. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 października 2005 r., II CK 152/05).

Z tych też względów apelacja pozwanego jako bezzasadna w pozostałym zakresie została oddalona.

Apelacja strony powodowej także podlegała uwzględnieniu jedynie w części.

Nie był trafny zarzut naruszenia art. 481 § 1 k.c. poprzez jego wadliwą wykładnię i błędne przyjęcie, że wierzyciel (powód) nie jest uprawniony, aby żądać odsetek za czas opóźnienia dłużnika (pозwanego) z tytułu wierzytelności wynikającej z nakazu zapłaty z dnia 7 lipca 2011 r. (sygn. VI GNc 2978/11) wydanego przez Sąd Rejonowy w (...) oraz zarzut naruszenia art. 299 k.s.h. poprzez błędną jego wykładnię i przyjęcie, że pozwany nie jest odpowiedzialny za uiszczenie skapitalizowanych odsetek z tytułu opóźnienia w zapłacie należności wynikających z prawomocnego nakazu zapłaty wydanego przez Sąd Rejonowy w (...) (VI GNc 2978/11) w dniu 7 lipca 2011 r. przeciwko spółce (...) sp. z o.o. w W., w której pozwany był członkiem zarządu, podczas gdy odsetki za opóźnienie w spełnieniu świadczenia zasądzonego od spółki z o.o. są jej zobowiązaniem, a co za tym idzie brak jest podstaw do wyłączenia ich spod zakresu odpowiedzialności członka zarządu i mogą być dochodzone od niego w postępowaniu o zapłatę w trybie przewidzianym art. 299 k.s.h.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, którego pogląd w tym zakresie Sąd Apelacyjny w całości podziela, odpowiedzialność członków zarządu z art. 299 k.s.h. obejmuje oprócz należności głównej zasądzonej w nakazie zapłaty także odsetki od tej kwoty. Problem ten został wyczerpująco przeanalizowany w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 7 grudnia 2006 r. (III CZP 118/06, OSNC 2007/9/136), w której przyjęto, że skoro członkowie zarządu odpowiadają za zobowiązania spółki, niezależnie od ich charakteru, a uzyskanie tytułu wykonawczego i podjęcie próby jego realizacji jest niezbędną przesłanką skierowania do nich roszczeń w oparciu o art. 299 k.s.h., to uzasadnione jest zaliczenie do zobowiązań objętych ich odpowiedzialnością subsydiarną zasądzonych w tytule wykonawczym, wydanych przeciwko spółce, koszty procesu, koszty postępowania egzekucyjnego umorzonych z powodu bezskuteczności egzekucji i odsetki ustawowe od należności głównej.

Z powyższej uchwały wynika, że zakres odpowiedzialności członka zarządu nie ogranicza się jedynie do kwoty nominalnej, określonej w tytule wykonawczym jako należność główna. Wierzycielowi należą się bowiem odsetki za opóźnienie w wykonaniu tego zobowiązania. Niemniej jednak, jak wynika z orzecznictwa Sądu Najwyższego, sposób ich obliczania w stosunku do członka zarządu spółki z o.o., a przede wszystkim zakres odsetek, którym objęty jest członek zarządu nie jest tak oczywisty, jakby się mogło wydawać. Zgodnie z powyższym orzeczeniem wydawać by się mogło, iż wystarczy zażądać w pozwie opartym na 299 h.s.h. odsetek od chwili wymagalności roszczenia stwierdzonego np. tytułem wykonawczym. Tak jednak nie jest. Z orzeczeń Sądu Najwyższego (np. wyroków z 21 lutego 2002 r., IV CKN 793/2000, oraz z 22 czerwca 2005 r., III CK 678/2004) wynika, iż warunkiem sine qua non skutecznego dochodzenia tych odsetek jest ich pierwotne zsumowanie i wyrażenie kwotowo. Powyższa praktyka orzecznicza wynika z założenia, zgodnie z którym zastosowanie znajdzie zasada wynikająca z art. 455 k.c. mówiąca o tym, że roszczenia odszkodowawcze dochodzone w oparciu o art. 299 k.s.h. stają się wymagalne niezwłocznie po wezwaniu członka zarządu do zapłaty należności, których nie sposób było uzyskać w egzekucji skierowanej przeciwko spółce z o.o. ze względu na jej bezskuteczność.

Roszczenie określone w art. 299 k.s.h. powstaje w zasadzie w dacie bezskuteczności egzekucji wierzytelności objętej prawomocnym tytułem egzekucyjnym wystawionym przeciwko spółce, z reguły bowiem już wtedy, gdy egzekucja okaże się bezskuteczna, wierzyciele spółki dowiadują się o szkodzie i osobie odpowiedzialnej do jej naprawienia. Termin spełnienia takiego odszkodowawczego świadczenia nie jest jednak oznaczony ani z właściwości zobowiązania nie wynika. Wymagalność roszczenia należy więc określić zgodnie z art. 455 k.c., a zatem niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania i dopiero od dnia wymagalności świadczenia wierzyciel, zgodnie z art. 481 k.c., może żądać odsetek za opóźnienie w jego spełnieniu (por. także ww. uchwała SN z dnia 7 grudnia 2006 r. III CZP 118/06). Opisane w powyższym judykacie wezwania do zapłaty skierowane do członka zarządu powinno wskazywać zakres kwotowy, którego uregulowania strona powodowa żąda. Oczywiście powyższe powinno znaleźć odzwierciedlenie w pozwie, który musi korespondować z wezwaniem. Należy w nim zatem skapitalizować sumę dochodzonych odsetek za okres od daty wymagalności roszczenia, do dnia np. wezwania do zapłaty lub wytoczenia powództwa. Z powyższego wynika zatem, że czym innym są odsetki za opóźnienie należne od kwoty głównej, a czym innym jest kwestia pociągnięcia członka zarządu do odpowiedzialności z tytułu odsetek za opóźnienie liczonych na podstawie art. 481 k.c. od kwoty odszkodowania (a nie kwoty głównej należności) dochodzonego na podstawie art. 299 k.s.h.

Odnosząc powyższe rozważania do przedmiotowej sprawy, należy wskazać, że Sąd Okręgowy trafnie zatem zinterpretował art. 481 k.c. i art. 299 k.s.h. wywodząc, że wierzyciel dochodzący od członka zarządu roszczeń na podstawie art. 299 k.s.h. powinien skapitalizować w pozwie odsetki należne mu od spółki, wskazać je jako składnik roszczenia głównego, a nadto ma prawo od takich odsetek naliczyć dalsze odsetki od momentu wymagalności jego roszczenia wobec członków

zarządu, czyli od wezwania do zapłaty zgodnie z art. 455 k.c. Jednakże Sądowi Okręgowemu umknęło to, że strona powodowa na zarządzenie Sądu z dnia 2 kwietnia 2014 r. (k. 27), pismem procesowym z 16 kwietnia 2014 r. (k. 31) sprecyzowała żądanie pozwu wskazując, że dochodzone pozwem skapitalizowane odsetki od kwoty 62.002,23 zł wynoszą łącznie kwotę 13.471 zł, którą to kwotę doliczyła do wartości przedmiotu sporu i uiściła stosowną dodatkową opłatę od pozwu w kwocie 674 zł. Odpis pozwu wraz z odpisem ww. pisma strony powodowej z dnia 16 kwietnia 2014 r. zawierającym rozszerzenie pozwu o skapitalizowane odsetki od kwoty 62.002,23 zł w kwocie 13.471 zł, został uznany za doręczony pozwanemu skutecznie w trybie art. 139 § 1 k.p.c. z dniem 21 sierpnia 2014 r. (awizowana przesyłka k. 40). Z tego też względu uchybienie Sądu Okręgowego polegało na braku zastosowania art. 299 k.s.h. i nie uwzględnienia żądania pozwu o skapitalizowane odsetki od należności głównej w wysokości 62.002,23 zł wynikającej z nakazu zapłaty w kwocie 13.471 zł, które stały się elementem wymagalnego odszkodowania w momencie ich skapitalizowania i doręczenia odpisu pozwu pozwanemu wraz z odpisem ww. pisma z dnia 16 kwietnia 2014 r., stanowiącego wezwanie do zapłaty także i tej kwoty.

W związku z powyższym na skutek apelacji strony powodowej zaskarżony wyrok został częściowo zmieniony w punkcie drugim w ten sposób, że zasądzono od pozwanego na rzecz strony powodowej dodatkowo kwotę 13.471 zł wraz z odsetkami od daty jak w ostatecznie sprecyzowanym żądaniu pozwu tj. od dnia 13 listopada 2015 r. do dnia zapłaty.

W pozostałym zakresie apelacja strony powodowej nie mogła odnieść skutku, gdyż orzeczenie Sądu I instancji co do braku zastosowania art. 451 § 1 k.c. poprzez niezarachowanie na poczet dochodzonych od pozwanego odsetek, wpłaty dokonanej przez spółkę z o. o. w kwocie 39.000 zł w toku niniejszego procesu, odpowiada prawu, choć z innych względów, niż to wskazał Sąd Okręgowy. W ocenie Sądu Apelacyjnego fakt zapłaty przez spółkę z o. o. w toku procesu na rzecz powódki ww. kwoty wskazuje na to, co było przedmiotem szczegółowych rozważań Sądu II instancji powyżej, że na dzień zamknięcia rozprawy tj. w listopadzie 2016 r. (art. 316 k.p.c.) w zakresie ww. kwoty nie można mówić o wykazaniu przez stronę powodową bezskuteczności egzekucji w ww. zakresie. Skoro spółka dokonała powyższej wpłaty, to oznacza, że miała majątek, z którego możliwe było zaspokojone roszczenie wierzyciela w tym zakresie, a tym samym nie zachodziła potrzeba subsydiarnego zaspokajania się wierzyciela z majątku członka zarządu spółki w tym zakresie, a tym samym zobowiązanie w kwocie 39.000 zł nie było zobowiązaniem pozwanego wobec powodowej spółki, którego zrealizowanie można było zarachować na poczet jego innych wymagalnych zobowiązań wobec powodowej spółki w oparciu o treść art. 451 § 1 k.c. Z tego względu nie uwzględnienie przez Sąd Okręgowy

dokonanego przez stronę powodową zarachowania wpłaty kwoty 39.000 zł dokonanej przez spółkę z o. o. na poczet dochodzonych od pozwanego odsetek odpowiada prawu. Z tego też względu apelacja strony powodowej w pozostałym zakresie została oddalona jako niezasadna.

Przy orzekaniu o kosztach procesu za pierwszą instancję Sąd II instancji uwzględnił to, że powód poniósł następujące opłaty: opłaty od pozwu 1.327 zł (k.1), 674 zł (k.31) oraz 2000 zł (k. 64) i koszty zastępstwa prawnego w wysokości 3.600 zł tj. łącznie 7.601 zł. Natomiast pozwanego w pierwszej instancji obciążały tylko koszty zastępstwa prawnego w wysokości 3.600 zł. Suma kosztów obu stron wyniosła 11.201 zł. Powód wygrał z kwoty dochodzonej ostatecznie tytułem należności głównej tj. kwoty 79.995,40 zł kwotę 40.994,43 zł, czyli ok. 51%. Z tego względu powoda przed Sądem Okręgowym obciążał obowiązek poniesienia 49% kosztów obu stron, co daje kwotę 5.488,40 zł. Skoro powód poniósł łącznie koszty w wysokości 7.601 zł, to pozwany winien jest mu zwrócić kwotę 2.112,51 zł (7.601 zł minus 5.488,49 zł) na podstawie art. 100 k.p.c. w zw. z art. 98 § 1 i 3 k.p.c.

W związku z powyższym w punkcie pierwszym wyroku zaskarżone orzeczenie zostało częściowo zmienione na podstawie art. 386 § 1 k.p.c., a w punktach drugim i trzecim obie apelacje w pozostałym zakresie zostały oddalone w oparciu o treść art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania apelacyjnego z uwagi na częściowe uwzględnienie żądań obu stron orzeczono na podstawie art. 108 1 k.p.c. art. 100 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. wzajemnie je znosząc pomiędzy stronami.